

۳ نکته‌ای که باید در مورد غزل غزل‌ها بدانید

مایلز وی. ون پلت

غزل غزل‌ها یک ترکیب از شعر حکمت‌آموز در سنت سلیمان است (غزل غزل‌ها ۱: ۱)، در کنار آثاری همچون جامعه و امثال. دستور زبان عنوان این سرود در عبری («غزل غزل‌ها») به صورت عالی است، به معنای «بهترین سرود»، همانند «شاه شاهان» یا «خدای خدایان». این عنوان عالی به‌طور فوق‌العاده‌ای قابل توجه است، به‌ویژه با توجه به اینکه سلیمان ۱۱۰۵ سرود نوشته است (اول پادشاهان ۴: ۳۲). به‌نظر می‌رسد که این بهترین سرود در میان آن‌هاست، اما کلیسا در درک کامل پیام غزل غزل‌ها، به دلیل محتوای صمیمانه و حتی جنسی آن، با چالش مواجه شده است. در اینجا سه نکته‌ای که باید درباره بهترین سرود سلیمان، غزل غزل‌ها بدانید، آورده شده است.

۱. کلید فهم غزل غزل‌ها در پایان آن نهفته است.

این ویژگی در دیگر تصنیف‌های حکمت‌آموز در عهد عتیق نیز مشاهده می‌شود. برای مثال، در پایان کتاب جامعه، نویسنده در نهایت همه‌ی آنچه که پیش از این آمده را در چشم‌انداز صحیح خود قرار می‌دهد: «پس ختم تمام امر را بشنویم. از خدا بترس و اوامر او را نگاه‌دار، چون که تمامی تکلیف انسان این است» (جامعه ۱۲: ۱۳). به‌طور مشابه، وقتی فصل آخر کتاب ایوب را می‌خوانیم، برای درک دلیل هر اتفاقی که رخ داده است، آماده می‌شویم. همین شیوه‌ی تعلیم برای غزل غزل‌های سلیمان نیز کاربرد دارد.

معیار کلیدی تعلیمی این کتاب در غزل غزل‌ها ۸: ۶-۱۰ واقع شده است. به‌طور خلاصه، این سرود می‌آموزد که عهد ازدواج باید هم تعهد (غزل غزل‌ها ۸: ۶ الف) و هم صمیمیت (غزل غزل‌ها ۸: ۶ ب) را در بر گیرد. ازدواجی که به حفظ هر دو واقعیت متعهد است، بهتر می‌تواند در برابر سختی‌ها پایداری کند (غزل غزل‌ها ۸: ۷ الف)، در مقابل وسوسه مقاومت نماید (غزل غزل‌ها ۸: ۷ ب)، و در بستر آن رابطه، تمامیت (شالوم) را ارتقا بخشد (غزل غزل‌ها ۸: ۱۰). جهان جنبه‌ی صمیمیت را دوست دارد، اما اغلب از تمامیت تعهد استوار و پایدار روی‌گردان است. از سوی دیگر، کلیسا با شور و حرارت، تعهد استوار و پایدار مادام‌العمر را تأیید می‌کند، اما برای ترویج نیکویی صمیمیت جنسی در چارچوب ازدواج پیدایش ۲ تلاش چندانی نکرده است. ما باید به ترویج هر دو متعهد باشیم.

۲. غزل غزل‌ها هم ازدواج و هم رابطه خدا با قومش را به تصویر می‌کشد.

غزل غزل‌ها تنها درباره تعهد و صمیمیت در بستر ازدواج نیست؛ بلکه به نوع رابطه‌ای که خداوند می‌خواهد با قومش داشته باشد نیز اشاره دارد. با این حال، این کتاب به هیچ وجه یک تمثیل تخیلی نیست که رابطه‌ی بین یهوه و اسرائیل یا عیسی و کلیسا را توصیف کند. این، آشکارا، یک سرود حکمت‌آموز درباره‌ی تعهد و صمیمیت در چارچوب ازدواج است. اما کتاب مقدس

به ما می‌آموزد که عهد ازدواج در پیدایش ۲ به گونه‌ای طراحی شده است که فراتر از خود، به ازدواج نهایی در مکاشفه ۱۹- ۲۲ اشاره کند.

این همان نکته‌ای است که پولس در پایان افسسیان ۵ بیان می‌کند، هنگامی که از پیدایش ۲ نقل قول می‌کند: «از اینجاست که مرد، پدر و مادر را رها کرده، با زوجه‌ی خویش خواهد پیوست و آن دو یک تن خواهند بود. این سرّ، عظیم است، لیکن من درباره‌ی مسیح و کلیسا سخن می‌گویم» (افسسیان ۵: ۳۱-۳۲). تمامی خوبی‌هایی که خداوند در ازدواج آفریده است، در آسمان‌ها و زمین جدید به کمال و تمامیت خواهند رسید. علاوه بر این، تمامی غم‌ها و آسیب‌های ناشی از گناه در ازدواج از بین خواهد رفت. ازدواج موضوع مهمی در کتاب مقدس است. حتی می‌توان گفت که از ابتدا تا انتهای کتاب مقدس را در بر می‌گیرد. بنابراین، بگذارید عهد ازدواج، ما را به یاد امیدی بیندازد که در پایان، در انتظار ماست.

۳. غزل غزل‌ها سرشار از زبان استعاره است.

شعر، بیش از روایت استاندارد یا نثر، از کاربرد هنری زبان بهره می‌برد. بیان‌های مجازی در زبانی دیگر و از یک فرهنگ باستانی ممکن است دقیقاً با زمینه‌های فرهنگی و زبانی ما تطابق نداشته باشد. برای مثال، من به همسر نمی‌گویم: «موهبت مثل گلّه بزها است» (غزل غزل‌ها ۴: ۱) یا «شقیقه‌هایت در عقب بُرّقع تو مانند پاره انار است» (غزل غزل‌ها ۴: ۳). در غزل غزل‌ها ۴: ۲ می‌خوانیم:

دندان‌هایت مثل گلّه گوسفندان پشم بریده،
که از شستن برآمده باشند،
و همگی آن‌ها توأم زایید،
و در آن‌ها یکی هم نازاد نباشد.

من هرگز شاهد چنین اتفاقی نبوده‌ام و تجربه زیادی با گوسفندان ندارم، بنابراین برای فهمیدن اینکه زن توصیف شده در اینجا دندان‌های سفیدی دارد و هیچ‌کدام از آن‌ها گم نشده‌اند، نیاز به کمی تأمل دارم. به زبان غزل غزل‌ها ۴: ۱۱ توجه کنید، جایی که زن به عنوان فردی با جذابیت عاشقانه توصیف می‌شود. این گونه آمده است:

ای عروس من، لب‌های تو عسل را می‌چکاند،
زیر زبان تو عسل و شیر است،
و بوی لباس مثل بوی لبنان است.

شهد، عسل، شیر و بوی لبنان با توصیفات مدرن از جذابیت همخوانی ندارند، اما ما می‌توانیم این شیوه‌های بیانی کهن را به گونه‌ای که با چیزهایی مثل شراب قرمز، عطر یا گلبرگ‌های گل سرخ در بافتار خودمان مطابقت دارد، درک کنیم.

غزل غزل‌ها همچنین از استعاره بهره می‌برد. برای مثال، می‌خوانیم:

پسران مادرم بر من خشم نموده،
مرا ناطور تاکستان‌ها ساختند،
اما تاکستان خود را دیده‌بانی ننمودم. (غزل غزل‌ها ۱: ۶).

زن توضیح می‌دهد که پوستش تیره شده است، زیرا برادرانش او را مجبور کردند در تاکستان‌های خانواده کار کند، که به این معنی بود که او فرصت نداشت از تاکستان خود -یعنی بدن خود- مراقبت کند. همین ترتیب استعاری در پایان غزل غزل‌ها دوباره ظاهر می‌شود، جایی که تاکستان‌های سلیمان همراه با تاکستان خود زن پدیدار می‌شوند؛ بار دیگر بدن او (غزل غزل‌ها ۸: ۱۱).

در نهایت، غزل غزل‌ها از لفافه‌گویی استفاده می‌کند تا موضوعاتی را که حساس تلقی می‌شوند یا نیازمند رعایت حدودی از حیا هستند، کمی بپوشاند. برای مثال، معشوقه دعوت می‌شود تا «محبوب من به باغ خود بیاید و میوه نفیسه خود را بخورد.» که به عنوان دعوتی به صمیمیت جنسی تعبیر می‌شود (غزل غزل‌ها ۴: ۱۶). به همین ترتیب، می‌خوانیم: «این قامت تو مانند درخت خرما و پستان‌های مثل خوشه‌های انگور می‌باشد.» (غزل غزل‌ها ۷: ۸). یک لفافه‌گویی که اغلب نادیده گرفته می‌شود در فصل ۳ آمده است، جایی که شصت جنگجو در اطراف «محمل» سلیمان توصیف می‌شوند که «شمشیرها به کمر بسته‌اند» (غزل غزل‌ها ۳: ۸)، اما متن عبری در واقع می‌گوید: «به شمشیر تسخیر شده‌اند». به عبارت دیگر، آن‌ها خواجه بودند. زبان مجازی در غزل غزل‌ها یکی از عواملی است که آن را به بهترین سرودها تبدیل کرده است. خوانندگان با توجه ویژه به این جنبه از کتاب، بهره‌ی فراوان خواهند برد.

این مقاله بخشی از مجموعه «هر کتاب از کتاب مقدس: ۳ نکته‌ای که باید بدانید» است.

این مقاله در مجله [تیبیل تاک](#) منتشر شده است.

دکتر مایلز وی. ون پلت، استاد کرسی آلن هیز بلچر در عهدعتیق و زبان‌های کتاب مقدسی و مدیر مؤسسه‌ی تابستانی زبان‌های کتاب مقدسی در Reformed Theological Seminary در جکسون، میسیسیپی است. او نویسنده‌ی کتاب‌های متعددی از جمله «مبانی زبان عبری کتاب مقدس» و «داوران: یک مطالعه‌ی ۱۲ هفته‌ای» است..